

fig, idet jeg finder, at det er et moderat Forslag, der er forelagt. Den ærede Forslagsstiller udtalte, da han forelagde Forslaget, at han vilde række mig en imødekommende Haand. Jeg erkjender, at dette ikke er bar Tale, men at der virkelig i hans Forslag paa forskjellig Maade er imødekommende Mulighed for at faae en Soldlov igjennem, saa at jeg ikke skal vise denne Haand tilbage hverken her, eller saa ofte den blydes mig. Jeg vil imidlertid frage sig, at jeg ikke tror, at hans Imødekommen er stor nok til at faae det Resultat ud, som saa vel han, Thingets andre Medlemmer, Landsstinget, som jeg ønsker, nemlig i alt Fald at faae fjernet nogle af de — hvad skal jeg kalde dem — Pletter, Ulemper, der ere ved den nuværende Soldlov paa Grund af, at Omsetningen er løben fra den. Dertil skal jeg med Joynsel række mig saa langt, som jeg formaar. Forskjellige ærede Talerere have talt om, at de fandt, at den finantzielle Stilling meget godt kunde tillade en saa betydelig Afgang som den, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg tillader mig i den Henseende at minde de Herrer om, at jeg ved Finantslovens Forelæggelse udtryffeligt sagde, at man nu havde faaet Reservecapitalen bragt saa dybt ned, og i alt Fald med de Forpligtelser, der allerede hvilede paa den, nu vilde bringe den saa dybt ned, at jeg for mit Vedkommende nærede Betænkelighed ved at bringe den endnu dybere ned ved at lade den bidrage til Navets løbende Udgifter eller, om man hellere vil, dække de løbende Mindreindtægter. Det vil jo nemlig vides, at naar de Byrder, som Reservecapitalen har til de bestaaende Aar, ere dækkede, vil den ikke engang udgjøre eet Aars Statsindtægter; den vil nemlig kun udgjøre omtrent 20 Millioner, og under dette antager jeg ikke, at man ret let i rolige Tider bør bringe den ned. Jeg har sagt, mine Herrer! at den finantzielle Tilstand ikke kan taale det, og jeg ønsker et Dieblit at dvæle derved, fordi jeg der igjennem vil søge at forklare, hvad man maaste vil finde modsigende, at min ærede Formand har kunnet foreslaa en Soldlovsændring, som jeg havde nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa. Man maa jo nemlig slet ikke overse, at om ogsaa Soldindtægterne stige og ere flegne, saa ere Statsudgifterne heller ikke bag efter til at stige, og navnlig vil man ikke kunne lufte sine Øine for, at der rundt omkring gjøres ganske overordentlige Fordringer, er en ganske overordentlig Opfindsomhed med Hensyn til offentlige Arbejder, som man alle ønsker at have Stats-tilløb til. Min ærede Formand havde ingen Tro til, at adskillige af de Baner, som der ved Lovens af 1873 var givet Samtykke til, virkelig vilde blive realiserede. Nu staa vi imidlertid lige over for dem realiserede og alle med Fordring paa et temmeligt betydeligt Tilløb. Der vil i Aar blive foreslaaet en Bane, som jeg heller ikke tvivler om, at det er i Statens Interesse foruden i de Vedkommendes egen Interesse at fremme, og den

vil gjøre et Krav til Statskassen paa 1 Million. Jeg taler ikke om de Krav, som man, hvorledes man end vil stille sig, ikke længe kan afvise, nemlig til Befæstningsvæsenet, desuden er der mangfoldige andre Krav, som stilles til Statskassen, og jeg vil derfor for mit Vedkommende anse det for usforvarligt at give Afslud paa flere Millioner, saa længe man ikke har dem tilovers i sin Lomme. Nu har ganske vist den ærede Forslagsstiller sagt os, at han ikke befrugter nogen egentlig Nedgang i Soldindtægterne ved sine Forslag, idet han mener, at selv om de maatte siges i Diebliket at ville medføre en Nedgang af $1\frac{1}{4}$ Million, — jeg tillader mig at sige $1\frac{1}{2}$ Million — ville Indtægterne let igjen vove op ved den større Indførsel. Det er allerede sagt den ærede Forslagsstiller, hvad jeg ogsaa tillader mig at gjentage, at denne Sætning i sin Almindelighed ikke er rigtig. Det kommer ganske an paa, paa hvilke Positioner man vil gjøre disse Indtægtsmedførelser, om disse virkelig ville være af den Bestaenhed, at de ville fremkalde en yderligere Indførsel, lige som det kommer an paa, om ikke den Forhøjelse, man til Erstatning vil foretage i forskjellige Positioner, ikke maa siges at være fuldstændig problematisk. Jeg skal senere komme ind derpaa. Det er i alt Fald ikke Noget, Finantsministeren kan stole paa, at han vil faae dækket saa betydelige Bøvel, som det ærede Medlem forudsætter, naar han ser paa de Varer, som der er foreslaaet, og som det ærede Medlem mente, at man kunde sætte i høiere Told. Det er i det Hele vansteligst at udtale sig om de enkelte Positioner, efter at de Herrer have hørt det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger); thi han tog saa at sige Brødet ud af Munden paa Finantsministeren. Men da der ikke desto mindre dog er kommen Indsigelser frem, navnlig fra det ærede Medlem, som staa lige over for mig (Holm), mod hans Indvendinger imod Værdisystemet paa Manufakturvarer, vil jeg sige, at dette ogsaa efter min Formening er den mørkeste Skuggen i hele Lovforslaget. Det kan ikke hjælpe at tro paa, at Folk ere saa overmaade samvittighedsfulde lige over for Skatter og navnlig lige over for Told, thi, mine Herrer, Erfaringen viser, at det ikke er saa. Enhver søger at gjøre sig saa lidt afhængig af Told-satserne, som det overhovedet er muligt, og som man anser det for klogt og forsigtigt at gjøre. De Varer, der saaledes kunne være, have en ganske overordentlig Betydning, navnlig lige over for Manufakturvarer og lige over for en saa stor Portion, bestaaende af de mest forskjellige Ting som netop dem, som der her er Spørgsmaal om at ville ansætte efter Værdi. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har allerede nævnt de praktiske Vanskeligheder, som stille sig i Wien derfor; men, da det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) ikke rigtig har villet